

11 Oktober 2026: Erediens – Ds Anru Liebenberg

Psalm 16: God as skuilplek en die roeping om mooi te maak

Die kernboodskap van die erediens is dat God self ons ****skuilplek**** en kosbaarste erfenis is. Omdat ons sy teenwoordigheid, liefde en genade ontvang het, kan ons dit met ander deel deur veilige, gasvrye ruimtes te skep en elke dag 'n lewe te lei wat iets van God se goedheid sigbaar maak. Die ingebruikneming van die gemeente se nuwe Maak Mooi-ruimte dien as 'n konkrete uitdrukking van hierdie roeping.

1. Die aanleiding: 'n nuwe ruimte en 'n gedeelde droom

Ds. Liebenberg begin deur die gemeente se nuwe Maak Mooi-ruimte te vier. Hy beklemtoon dat die ruimte ontstaan het deur baie mense se bereidwilligheid om saam te werk en hul gawes, tyd en middele beskikbaar te stel. Mense het ontwerpwerk gedoen, skenkings gemaak, tuinwerk verrig, plakkers vervaardig, koffie gekoop en mure geverf. Hierdie uiteenlopende bydraes getuig van 'n gemeenskap wat doelbewus kies om mooi te maak.

Die nuwe ruimte is volgens hom nie die begin van iets wat voorheen afwesig was nie. Dit is eerder die sigbare afronding van 'n ingesteldheid wat reeds lank in die gemeente leef. Die belangrike vraag is daarom nie bloot hoe die ruimte lyk nie, maar wat daarin sal gebeur: Watter ontmoetings sal daar plaasvind, en hoe sal mense God se goedheid daar beleef?

Jacolien skilder tydens die boodskap. Haar deelname verbind die verkondiging aan 'n sigbare skeppende handeling: terwyl die gemeente oor God se goedheid nadink, word iets moois voor hulle tot stand gebring. Die opname beskryf nie die voltooide skildery nie, maar die handeling self word deel van die boodskap.

2. Die Skriflesing: Psalm 16

Psalm 16 word uit die Afrikaanse Bybelvertaling van 2020 voorgelees. Die psalm begin met die gebed: "Beskerm my, o God, want by U skuil ek." Dit beskryf die Here as die digter se erfdeel en beker, getuig van 'n mooi erfenis, en eindig met die vreugde wat in God se teenwoordigheid gevind word.

Die preek ontwikkel veral drie onderling verbonde gedagtes:

- God is die plek waar die gelowige skuiling en geborgenheid vind.
- God self, en nie bloot sy gawes nie, is die gelowige se erfenis.
- Wat ons van God ontvang, stel ons in staat om iets moois met ander te deel.

Die begin en einde van die psalm word met mekaar verbind: die behoefte aan beskerming loop uit op die ervaring van God se teenwoordigheid en oorvloedige vreugde. Hierdie vreugde is volgens die prediker dieper as iets wat 'n mens volledig met woorde of verstandelike verklarings kan vasvang.

3. Die Maak Mooi-ruimte as 'n veilige ontmoetingsplek

Ds. Liebenberg erken dat veiligheid 'n verstaanbare en diep menslike behoefte is. Hy gebruik die beeld van 'n beveiligde skuilkamer waarin mense tydens gevaar beskerming soek. Hy verwys ook na gesinne wat vooraf besluit waarheen hulle sal gaan wanneer hulle bedreig word. Hierdie voorbeelde lei tot die vraag wat die nuwe gemeentelike ruimte as skuilplek kan beteken.

Die Maak Mooi-ruimte moet volgens hom meer as 'n aantreklike houergebou of 'n plek vir koffie wees. Dit behoort 'n ruimte te word:

- waar alle mense welkom is;
- waar mense warmte en gasvryheid ervaar;
- waar gelowiges mekaar ontmoet en ondersteun;
- waar God se hart op 'n tasbare manier sigbaar word.

Die veiligheid waarvan hy praat, is dus nie bloot fisiese beveiliging nie. Dit is ook die geborgenheid van aanvaarding, verbondenheid en God se teenwoordigheid. Mense moet daar kan ervaar dat hulle nie alleen is nie en dat hulle tussen ander mense iets van die Here se sorg beleef.

Die gemeente skep nie hierdie geborgenheid bloot deur vriendelik of bekwaam te wees nie. Die bedoeling is dat God se eie gasvryheid deur die gemeente se optrede herkenbaar word. Ds. Liebenberg beskryf die nuwe ruimte daarom byna as 'n profetiese teken: 'n sigbare uitnodiging om veiligheid by God te vind en ander mense in daardie ervaring te laat deel.

4. Valse sekerhede en die gevaar van afgode

Die verwysing na ander gode in Psalm 16 lei tot 'n ondersoek na die dinge waarop mense vandag hul vertroue plaas. Ds. Liebenberg verwys na Arthur Brooks se onderskeiding van vier dinge wat afgode kan word:

1. Geld.
2. Mag.
3. Plesier, wat in die preek ook met gemak en 'n gevoel van sekerheid verbind word.
4. Eer of aansien.

Die probleem is nie noodwendig dat mense doelbewus 'n sigbare afgod aanbid nie. Dit ontstaan wanneer hulle van iets anders as God verwag om hul diepste behoefte aan vrede, veiligheid of betekenis te vervul. Die prediker illustreer dit met bekende verwagtings: 'n groter bankbalans sal rus bring; beheer oor mense en omstandighede sal veiligheid verseker; 'n gemakliker lewe sal alles draaglik maak; of ander se erkenning sal 'n mens uiteindelik tevrede stel.

Die ontugtering kom wanneer hierdie dinge bereik word, maar steeds nie die verwagte geborgenheid bied nie. Sy uitdaging aan die gemeente is om God nie bloot as een bron van sekerheid tussen verskeie ander te beskou nie, maar as hul diepste toevlug. Die vraag is waarop 'n mens uiteindelik vertrou wanneer ander sekerhede wegval.

5. Vertroue wat deur lewenservaring gevorm word

Ds. Liebenberg verduidelik dat Psalm 16 waarskynlik teen die agtergrond van 'n krisis verstaan kan word. Hy stel dit as 'n moontlike konteks, nie as 'n vasstaande beskrywing van 'n bepaalde gebeurtenis nie. Wanneer menslike oplossings minder word en 'n mens nie meer weet watter kant toe nie, word die behoefte aan God se beskerming besonder dringend.

Die waarheid dat God 'n veilige vesting is, word volgens die preek nie net aangeleer of uitgespreek nie; dit word ook beleef. Mense wat deur swaarkry gegaan het en daarin God se betrokkenheid ervaar het, kan uit hul eie lewe daarvan getuig.

Die digter se verwysings na sy hart, binneste en liggaam onderstreep hierdie persoonlike betrokkenheid. Ds. Liebenberg verduidelik dat die taal ook na die niere as beeld van die innerlike mens verwys. Sy punt is dat vertroue in God nie 'n losstaande, bloot verstandelike of geestelike begrip is nie. Dit raak die hele mens en word binne 'n werklik geleefde lewe ervaar.

6. Psalm 16 as getuienis, en Petrus se gebruik daarvan

Die prediker bespreek die woord “miktam” in die opskrif van Psalm 16. Hy erken dat die betekenis moeilik vas te stel is en dat daar verskillende verklarings bestaan. In sy uitleg verbind hy dit met die beeld van iets wat op klip gegraveer word, en daarmee met 'n getuienis wat standhou. Die psalm word dus aangebied as iemand se persoonlike verklaring van God se getrouheid.

Hy verbind hierdie getuienis met Petrus, wat die laaste gedeelte van Psalm 16 in sy verkondiging ná die uitstorting van die Heilige Gees gebruik het. In die preek word Petrus se eie verhaal belangrik: hy het Jesus verloën, maar is daarna weer in sy roeping bevestig. Sy getuienis kom dus nie uit 'n foutlose lewe nie, maar uit 'n lewe waarin hy herstel en genade ontvang het.

Petrus gebruik die psalm om oor Jesus se dood en opstanding te getuig. Ds. Liebenberg plaas die twee getuienisse langs mekaar: die psalmdigter verklaar dat God sy toevlug is, terwyl Petrus getuig dat Jesus werklik is wie Hy sê Hy is en gedoen het wat Hy gekom het om te doen. Albei getuig vanuit persoonlike betrokkenheid, nie bloot vanuit 'n teoretiese oortuiging nie.

Die prediker erken ook dat 'n mens 'n Ou-Testamentiese psalm nie so vinnig met die Nuwe Testament moet verbind dat die psalm se eie waarde verlore gaan nie. Tog meen hy dat Petrus se gebruik daarvan 'n verdere dimensie van die psalm se betekenis en kosbaarheid uitlig.

7. God self is die mooi erfenis

Psalm 16:5–6 vorm 'n hoogtepunt van die boodskap:

“Here, my erfdeel, my beker, U bepaal my lot. Die meetsnoere het vir my in lieflike plekke geval. Ja, my erfenis is vir my mooi”

Ds. Liebenberg verduidelik dat hierdie taal herinner aan Israel se ontvangs van die beloofde land. Woorde soos “erfdeel”, “lot”, “meetsnoere” en “erfenis” roep die beeld op van iets wat aan iemand toegeken word. Dit herinner aan God se sorg en getrouheid teenoor sy mense.

Die betekenis gaan in sy uitleg egter verder as grond, besittings of materiële voorsiening. Die digter sê dat die Here sy erfdeel is. God gee dus nie net dinge aan die gelowige nie; Hy gee Homself. Dít is die diepste grond van die mooi erfenis.

Die beker word in die preek met viering verbind, en ook as 'n beeld gebruik van God wat alles in sy hand vashou. Die gemeente se nuwe koffieruimte bied 'n eenvoudige, herkenbare aansluiting by hierdie beeld, maar die boodskap bly groter as die beker of sy inhoud: die belangrikste geskenk is die Here se eie teenwoordigheid.

Hieruit volg 'n houding van dankbaarheid. Wat die gemeente ontvang het, is nie bloot die gevolg van eie bekwaamheid of verdienste nie. Dit is 'n geskenk van 'n vrygewige en genadige God.

8. Jesus se lydensbeker en selfgawe

Die beeld van die beker lei die prediker na Jesus se gebed in Getsemane. Jesus vra dat die lydensbeker by Hom verbygaan, maar onderwerp Hom terselfdertyd aan die Vader se wil. Selfs in sy moeilikste oomblikke kies Hy om Homself te gee.

Ds. Liebenberg verbind hierdie selfgawe aan die gemeente se geborgenheid by God. Jesus se lyding, dood en opstanding bevestig volgens die boodskap die erfenis waarvan die gemeente mag getuig. Die mooi waarvan die preek praat, beteken dus nie dat lyding ontken word nie; dit word juis sigbaar in liefde en genade wat selfs deur lyding heen standhou.

9. Om mooi te maak met wat ons ontvang het

Jacolien se skilderwerk word 'n beeld van elke gelowige se roeping. Nie almal sal op dieselfde manier mooi maak nie. Elke mens het verskillende gawes en geleenthede, en elkeen se bydrae sal anders lyk.

Die gemeenskaplike vertrekpunt is dat ons deel wat ons van God ontvang het. Die prediker moedig die gemeente aan om die Here te vra om hulle te wys watter mooi dinge Hy aan hulle toevertrou het. Om mooi te maak, is daarom nie bloot 'n poging om uit eie vermoë iets indrukwekkends te vervaardig nie; dit is 'n dankbare antwoord op ontvangde genade.

Die gemeentelike projek illustreer dit reeds: uiteenlopende mense het met verskillende vaardighede en bydraes saam iets tot stand gebring. Die nuwe ruimte word sodoende 'n teken van wat moontlik is wanneer mense hul gawes tot diens van ander stel.

10. Die persoonlike verhaal van die proteas en suikerbekkies

Ds. Liebenberg vertel van 'n moeilike tyd in sy gesin se lewe nadat Danel se pa oorlede is. Sy het 'n ruiker proteas ontvang wat later onderstebo op hul stoep gehang is om uit te droog. Die ruiker het lank daar gebly, en suikerbekkies het uiteindelik daarin nese maak.

Dit het vir die gesin 'n betekenisvolle beeld geword: iets wat met verlies en hartseer verbind was, het ook 'n plek van beskutting en nuwe lewe geword. Die nes het hulle herinner dat God selfs in moeilike tye hul veilige plek en tuiste wil wees.

Die prediker se gebed is dat die Maak Mooi-ruimte 'n soortgelyke rol sal vervul. Dit moet 'n bevestiging van God se sorg wees en 'n plek waar mense ander ontmoet wat saam met hulle die lewenspad stap.

11. Nalatenskap, herinnering en 'n nuwe seisoen

Die gedagte van 'n erfenis word verder verduidelik aan die hand van ouers wat iets waardevols aan hul kinders wil nalaat. Dit is 'n menslike poging om ook ná hul afwesigheid vir hul kinders voorsiening te maak.

Ds. Liebenberg verwys vervolgens na Derick en sy gesin. Die erediens vind plaas gedurende die naweek waarin Derick sy verjaardag sou gevier het. Hy word onthou as iemand wat tot die einde toe mooi gemaak het. Die prediker erken dat sowel Derick se gesin as die gemeente 'n nalatenskap ontvang het waarmee hulle verder kan mooi maak.

Hierdie herinnering verbind die dag se viering met die gemeente se langer geskiedenis. Die nuwe ruimte is nie 'n losstaande prestasie nie, maar deel van dit wat God oor baie jare en dekades in die gemeente gedoen het. Terselfdertyd beleef die prediker die dag as 'n drumpel na 'n nuwe seisoen. Sy hoop is dat die ruimte nie net 'n mooi plek met mooi woorde sal wees nie, maar 'n werklikheid wat die gemeente uitleef.

12. Die afsluitingsgebed

In die gebed dank ds. Liebenberg die Here dat sy genade genoeg is, dat sy liefde vasstaan en dat sy teenwoordigheid 'n sekerheid in die gelowige se lewe is. Hy bid dat die gemeente in die omliggende gemeenskap 'n getuigenis van God se goedheid sal wees

Die gebed maak 'n belangrike onderskeid: die gemeente bevestig nie sy vertroue in 'n wêreld wat altyd maklik, eenvoudig of gemaklik sal wees nie. Dit bevestig sy vertroue in God te midde van moeilike omstandighede, verwarring en die ingewikkeldheid van die lewe. Die prediker verwoord dit ook in die taal van geloof in God die Vader, Jesus Christus en die Heilige Gees.

Hy bid verder dat die gemeente elke dag vir diens sal aanmeld in 'n wêreld wat bemoediging, hoop, lig en mooiheid nodig het. God se skeppingswerk en Jesus se opstanding word in die gebed verbind aan die geleentheid wat gelowiges het om iets moois in hul eie lewe tot stand te laat kom. Die gebed sluit af in die naam van Jesus Christus, waarna die dankoffer aangekondig word.

Die praktiese oproep aan die gemeente

Die boodskap vra dat die gemeente die ingebruikneming van die Maak Mooi-ruimte in 'n volgehoue leefwyse omsit:

- Sien raak wat God reeds gegee het, en waardeer dit.
- Vind die diepste sekerheid by God, eerder as by geld, beheer, gemak of aansien.
- Maak ruimte vir ander om welkom, aanvaar en geborge te voel.
- Deel die gawes en goedheid wat elkeen ontvang het.
- Dra 'n ontvangde nalatenskap verder deur self diensbaar te leef.
- Getuig deur daaglikse optrede dat God ook te midde van swaarkry teenwoordig en goed is.